

velit bonis desideris nostris velificari, quia ipsa eadem nobis inspirat. Illi ergo aperiamus cor nostrum, ut in eo fuisset Nomen sanctum suum, & si recipere cupimus divinas illustrationes ejus, præbeamus nos dignos salute, quam pollicetur. Nobismet persuadeamus, maximum honorem, quem præbere possimus Filio Dei, quatenus Salvatore, esse strenue amplecti experia qua nobis offert ad nos salvas facientes, Beatitude nostra adeo implicata est cum gloria ipsius, ut nosmet perdere nequeamus, quia illi contumeliam inferamus, & eripimus ei id, quo nihil habet antiquius, videlicet æternam salutem nostram, P. Novæ, in prima parte Hominiis Cratiolus, Visu JESU CHRISTI in stabulo Bethlem.

Si sanctum hoc Nomen altius nobis insculptum esset in corde, difficile esset, illud sæpe non esse etiam in ore; id est, illud a nobis passim non pronuntiantur; neque pro viribus nos admitti, ut illud in alienis etiam cordibus imprimeremus. Hoc enim suave unguentum est, quod sese diffusere querit; sicut est aqua viva, que nunquam magis percipitur, quam cum se magis communicat, & plures ad illum hauriendam confluit; lumen est, quod universo Mundo eniterescere debet. Quanta gratia est, aliquid conferre posse ad gloriam JESU, & sancti Nominis sui venerationem! Heu! si consequi possem, ut omnes homines illud colerent, & omnium ora illius magna predicarent! Hoc est maximum, & acquisitum omnium votorum meorum, ut adito sancto Nominis JESU omne verum scelerum, calissimam, reverentiam, & in-fanoriam, & omnis lingua canticetur, quia Dominus JESUS in gloria est Dei Patris. Idem.

Veræ erga sacrum JESU Nomen devotio est, salutem operari nostram; nam illam operati impletus maximum Salvatore nostri desiderium; & pro virili parte aliquid consecutus ad id, quod illi gloriosissimum est, videlicet salutem nostram. Salus nostra ab illo pendet, & a nobis. In ea aliquid sui est, & aliquid nostri. Ipse per ea affluenter consulit, quidquid necesse erat, ut nobis media suppedicaret ad feliciter perficiendum magnum, maxime

necessarium, & unicum æternitatis negotium. Omnes morbos nostros curavit, nobis amuletum, & salutaria contra omnigena vitia paravit remedia; nos de farabaz captivitate liberavit; omnia debita nostra persolvit, omnes salutis nostræ obices abtulit, nos Patri reconciliavit, & per amoris excessum, pro nobis totum suum cruorem effudit, ac inter terribissimos cruciatus in cruce experia: sed nisi tot gratias, ut opus est, usi fuerimus, quantum in nobis est, eum omni Nominis sui gloria privamus. Idem.

Addere his præcipuum erga Nomen JESU devotionem esse, amare, & procurare per virili parte salutem proximam. Nihil Deo antiquius, quam animæ salus. Hoc palam probant vitæ illius laboribus plena, & mors plena doloribus. Quanti ergo vocationem suam facere debeat, qui ad sanctum Divini Verbi ministerium incumbunt, aliis que vacant muneribus, quæ spectant ad salutem animarum, quas ille suo sanguine redemit? Quæ gloriæ, illos in ministerio sui societatem vocatos fuisse, ipsis conceditam fuisse dispensationem meritorum, passionum, & mortis ejus? Hinc conficite vos, quod ille vocavit, & sancto huius, gloriosoque muneri applicuit, lucrandum animarum, & pro earum salute laborandi. Quo illo delectare amiseritis, si frater vester per negligentiam vestram periret? Quid porro fieret; si quin animabus lucranda operam daretis, illis scandalum affereretis per flagitia vestra, atque abnormem vitæ vestræ rationem? Heu! Comparete id, quod estis cum eo, quod esse deberetis. Vos cum hominibus conversantes totidem esse debetis Salvatore; illos adificantes exemplo, sanctis colloctionibus erudientes, curis vestris juvantes, jugibus orationibus sustinentes, ac per zeli, & caritatis ardorem vosmet in eorum servitio abundantes. Audite igitur vocem Sanguinis Salvatoris misericordiam clamantis, vosque per Nominis sui virtutem, & sueque caritatis excessum obsecrantis, ut quantum in vobis est conveniatis operam ferre, ut Nomen ejus cumulatissime efficitur fiat, salvantes animas, & efficiences, ut gaudeat fructu Sanguinis sui, ad quem promerendam illum effudit. Idem.

Zelus habendus pro adorabili Nominis JESU.

Nomen JESU vera cor sicut ab eis qui salutem suam operantur, & illud sui efficaciam respiciunt.

proximi se huius procure, et maximum huius Nominis honoris detere.

illam illuminare; ideoque lumen vocatur, cujus ductu cognoscit, quod nondum intellexerat, saltem adeo palam, atque cum iidem animadversionibus. Explicandum est, quod gratia vocetur: hæc subitæ, & inopinæ cogitationes mortis, æternitatis, rerum ad vitam alteram pertinentium, quæ nos adducunt ad cogitandum de statu conscientie nostræ, de periculo æternæ salutis, in quo sumus, de mundi huius mobilitate &c. &c. Hæc gratia illos nec cogitantes quidem commovet, quam longissime distat a Deo per scelerum, in altissima oblivione Dei, & immergi in abyssu libidinum suarum, in casti-ferantia, vel in omnimoda oblivione earum rerum omnium, quæ ad ipsorum salutem pertinent. Hæc lumen concomitantur sancti motus, qui illos urgent, atque sollicitant, ut sese colligant, & revertantur ad Deum. Ita Deus egit cum Magis, qui eodem tempore se lumine caelesti afflavit, ac sollicitos senserunt, ut ad Deum adorandum sese conferrent; quæ in re cognoscere possumus, & admirari virtutem, & potestatem gratiæ, quam peccatoribus largitur Deus, quæ illis addit gratiam, ac robur simile illi Magorum ad infringendum omnes obices, quibus detineantur, & nexu, quos habent cum Mundo, cum bonis illius, & cum voluptatibus. 3. Hæc eadem gratia per admirabilem divinæ misericordiæ indulgentiam, se accomodat atque conformat eorum ingenio, naturæ, statui, officio, & propensioni, eoque admodum per novum sydus, quod unus ex Prophetis suis portendat, ut ad illum adorandum confluerent. En ratio, quam sequitur gratia erga Peccatores, quæ in illis utiles ciet cogitationes de bonitate Dei, quæ nos prevenit semper, & quæ prior ipsa nos querit, cum ab illo maxime recedimus, & minus mereamur curas, & perquisitiones illius, qui videtur studere nostræ indoli, ut illi suam accomodat gratiam, & quæ nunquam obliviscitur nostri, ubi videt in nobis spem aliquam nosmetipsos lucrandi: quæ res in nobis ciere debet sensus admirationis, grati animi, potissimum vero confidentiæ in divina illius misericordia.

Part Altera. Magorum exemplum nos docet fidelitatem, quæ respondere nos docet gratiæ, quæ Deus nobis se peculiariter manifestat. Quæ in re dico imitandam nobis esse fidelitatem, quam præ se tulerunt Magi, & per quam venerunt in cognitionem Dei-hominis facti, ut mox fierent primi ejus Apostoli. Fidelitas eorum maxime emittit celestiter obtemperando vocationi Dei illos accersenti, quin moras necerent, quin rationem ullam haberent vel commode populorum suorum, vel itinerum, & Moysi intelligimus parendum esse statim ac Deus jubet, alioquin imminere periculum, ut gratia evanescat, & nunquam revertatur. 2. Fidelitas hæc esse debet generosa, non secus ac illa Magorum, quam nulla ratio potuit ab incepto detertere. 3. Hæc debet efficere, ut habitus, & vitæ nostræ subiciamus, primamque vitæ rationem mutemus, aliam prorsus rationem secturi, ut Magi, qui per aliam viam reversi sunt in regionem suam, postquam personas suas cum muneribus obtulerunt huic homini-Deo, qui illos ad suum cultum abduxerat, & singulari vocatione accersiverat.

Circa eandem peculiariter, ac interiori manifestationem, quam operatur Deus per gratias, quas tribuit, licebit nobis verba facere de ea ratione, qua nobiscum operatur gratia, per stellam, que illius symbolum sunt, quemadmodum per dici huius Mysterium docemur; & possumus in gratia tria considerare, quæ sunt illi cum atris communia, præsertim vero cum stella, quæ in Oriente Magis apparuit. Videlicet, 1. Lumen, quod nos illuminat, & nobis aperit illa, que aliquo cognoscere minime possumus. 2. Motum, quo de uno in locum alium migrant, & magna percurrunt spatia, ut variis regionibus illucescant. 3. Influxus, secretamque potestatem, quam habent in hac terræa. Tres id genus proprietates gratiæ habita stellarum ratione, sermonibus huius erunt partitio.

Punctum Primum. Lumen stellæ, quæ Magis apparuit, nitore suo re adhuc integra oculos illorum percussit: *Vidimus stellam eam in Oriente.* (Matth. 2.) Hoc non magnum obtinuit effectum, nisi lumen aliud, quale est gratiæ lumen, eorum mentes illustrasset, atque effecisset, ut secum reputarent, quid sibi vellet hoc sydus, cum signum esset, quod illi Propheta quidam tribuerat nativitati Regis novi; quod nos docet, ut attendamus eventibus, quæ accidunt in mundo, per quos nos illuminat gratia, nobis loquitur, & erudit de eo, quod eos flagitat. Deus; itaque quia immoremur ratiocinantes de causis horum casuum, qui nos in admirationem rapiunt, animam advertamus ad motum, quod per illos nobis ingerit Deus: cujus generis Deus subite mortes, aperta calamitates, funestis nostrorum consiliorum exitus, aperta divinæ iustitiæ punitiones in eos, qui vitam abnormem ducunt, & quos ipsi novimus. Huiusmodi cogitationes, & salutares animadversiones totidem gratiæ sunt, quas adnectit Deus his eventibus nequaquam communibus; per quos nos illuminat, admonet, & erudit de suis voluntatibus. His ergo debemus attendere, neque aures obstruere huic voci: sæpe enim Deus

non alia loquitur lingua, eisque studeret, atque illam intelligere nostrum est.

Punctum Alterum. Quod attinet ad syderum motum, ad quem gratia rationem habet; stella quæ Magis apparuit motum habebat peculiarem, quoniam quoniam remorabatur, & evanescebat nonnumquam, neque uniformem habebat cursum; tamen hoc illi commune erat cum aliis syderibus, quod reges deducens transierat per diversas regiones, ubi nemo quæreret, quid novum hoc sydus portenderet. Ita gratia stella non servat in suo cursu eandem uniformitatem; Deus ad libitum de illa disponit, modo illam dat, modo illam retrahit, in aliis est fortior, in aliis infirmior. Verum hoc in loco per gratiæ motum non intelligo motus interiores, & consilia quæ nobis inspirat; videlicet illam non solum de personis, ad alias migrare personas; sed etiam de populis ad populos, de regionibus ad regiones, de nationibus ad nationes alias. Deo illam transferente ab illis, qui rejiciunt, vel contemnant illam; ad eos, qui illam recipiunt, ac eidem se præbent fideliores. Hoc videtur in hodierno Mysterio; ubi videmus, cum Judæi Salvatorem suum agnoscere recularerant, quamvis illi primi ad veritatis cognitionem fuerint evocati, ut populum electum constituerent, tamen in locum eorum Gentiles vocavit. Ubi præclara inorum præcepta, atque considerationes locum habere possunt.

Punctum Tertium. Virtus, & potestas gratiæ, quam syderum influxus representant, id proculdubio est, quod in gratia est spectatissimum. Ut de hac loquamur, quatenus ad hujus diei Mysterium referunt, satis est ostendere, si Deus celi syderibus utitur pro omnibus naturæ effectibus, immutasse manus in illo, quod Regibus Magis apparuit, quod quidem admirabile habuit effectum in eorum mente, ac corde; quandoquidem fecit, ut regias ades, regiones, ac ditiones suas relinquerent, quamvis tot rationes ibi illos retinere debebant, ut sese conferrent adoratori puerum in stabulo, & in præsepio. Hoc fit quotidie in hac particulari manifestatione, quam Deus hominibus facit per gratiam, quæ prorsus admirabile parit effectum in mente, & corde peccatorum maxime rebellium, & in acquilimis flagitiis immeritorum; quoniam efficit, ut relinquatur bona, cognatos, amicos, & abrenuntient omnibus vinculis, quibus adhærebant mundo, ut se penitus Dei servitio committent. Sed quid non operatur gratiæ virtus, & ad quid non adigit nequissimos etiam peccatores? &c.

Favore novi huius syderis, quod Reges Magos ad Bethlehem adducit stabulum, magna Mytheria detegimus: qua nuntium nativitatei Hominiis Dei in remotissimas plagas adfertur; Reges de extremis Orientis partibus evocantur ad vestra adoranda: munditia, & locus dilatatur, ubi nasci debebat omnium Salvator; sed addo, novi huius syderis beneficio nos cognoscere jucundissimam spectacula; Videmus enim Deum in noctis caligine natum, & populo ignotum modo a principibus coli, & adorari; sapientes faculi interiori luce illustrari, quæ dissipantur tenebris indelitatei, simul ac exterior hæc lux perstringat oculos corporis; ac tandem nos in Gentium vocatione habere primum, ac felicissimum nostræ beatitudinis præpagium. In tanta hac turba Mytheriorum, & spectaculorum immemor potissimum in Divini huius hominis manifestatione. Non minime ex hoc Mytherio fructum percipiemus, & ab hoc Magorum Regum exemplo, si spiritu præsentis Salvatoris præsepio, ibi meditati fuerimus terræ huius Optimates coram Deo nascente prostratos; sæculi sapientiam confusam, & celsissimas terre potestates infirmitati infantis subiectas. Hoc mihi consilium præbet ostendendi vobis in hoc sermone, stellam, quæ hodie apparet, detegere quidquid stabulum occulerat. Quid autem celabat? tria, quibus ut mentem advertatis postulo, quandoquidem totam huius Sermonis partitionem constituent.

1. Celabat Magnitudinem Dei, qui usque ad extremam sui exinanitionem in hoc stabulum descendat.
 2. Vim, ac potentiam ejusdem Filii Dei, sub panis, quibus erat involutus.
 3. Denique celabat infinitam Verbi Incarnati Sapientiam sub infantis specie, qui nulla in re ab aliis differre videbatur. Sed hodie Magnitudo hæc manifestata est, quandoquidem videntur Reges ad illum deduci prostrati. Vis, & potentia illius elucescit, ac se prodit terræ principibus, sibi apud alios reverentiam concilians, & aliis timorem incutiens. Denique Infinita ejus resurget sapientia triumphans de Magorum prudentia, & confundens Herodis servitium. Huius partitionis orationem, & argumenta invenies apud Auctorem sermonum in omnia Hebica Christiana argumenta. Sermones primo de Epiphania.
- Deus hæc die completere incipit magna suæ Providentiæ IV. consilia.
1. Manifestat sapientiam suam glorificans Filium suum infinite humiliatum in nativitate sua per Magorum adorationem venientium ab extremo Oriente ad obsequia, & munera illi deferenda.
 2. Exercet misericordiam suam erga infideles, quos de

MYSTERIUM EPIPHANIÆ.

M O N I T U M.

Mysterium omnibus, quæ respiciunt vitam, & actiones Filii Dei, nullum est, quod uberiorem suppediet dicendi copiam Oratoribus sacris, & plura argumenta de sege fecerit pertractanda. Magi ab Oriente profecti ad hominem Deum recens natum adorandum; Stella eos deducens ad Salvatoris præsepium; obsequia, quæ illi præstant; munera, quæ offerunt; difficultates, quæ illorum discessui adversantur; precautions, quæ in reditu capiunt; coactis Judeorum; vocatio Gentilium in eorum locum subrogatorum; audax Magorum consilium in exotigam aniam veniens; ut decedatur de Regis nativitate diversis ab eo, qui ubi tyranicum exercebat imperium; Crudeles Herodis versutia consilium barbarorum dissimulantis; omnes denique gloriosi huius Mytherii circumstantie totidem Sermonibus locum tribuunt. Quam ob rem ad hæc omnia uberem suppedietibus copiam, quæ tamen quædam repetamus eorum, quæ sæmel a nobis in obitu loci tamen, si fuerit opus, erant consulendi.

Ceterum nemini negotium sacrasse oportet, ut uno tantum sermone complectatur, quod pluribus argumentum suggerere potest, sed eligat, quidquid sibi visum fuerit mysterio huic accommodatum, & inde moralem hauriat argumentum magis congruentem; neque eorum vestigium insistat, qui sub moralem Sermonem efficiendi specie Auditori ansam præbent conquerendi, nihil fere debitari de die festo adeo celebri, & apud ad eandem devotionem, gratiæque animi sensum erga inestimabile beneficium vocationis nostræ ad Christianam Religionem, & fidem.

PARAGRAPHUS PRIMUS,

Multiple Sermonum huius argumenti Synopsi.

Vidimus Stellam ejus in Oriente, & venimus adorare eam. Matth. 2. In huius diei festivitate veri Dei cognitio, quæ in Judæa sola continebatur, tandem omnibus gentibus revelata est; dissipatae sunt tenebræ Gentilitatis, & Fidei lux sese in terras omnes cepit effundere in personas trium Magorum venientium ad præsepium Salvatoris honorem, & cultum. Hinc Magos huic Mytherio nomen factum est Epiphania, videlicet Manifestatio Filii Dei, qui videtur nunquam magis ignotus, vel absconditus fuisse, quam cum in terris videri voluit. Hoc igitur Mytherium, quod temporibus omnibus tanopere in Ecclesiæ celebratum fuit, quippe quod in mentem revocat Gentilium vocationem ad JESU CHRISTI fidem, hodierna quoque die tanquam principium totius nostræ felicitatis habetur. Quod autem in incomparabili hoc beneficio, cujus hodie memoriam recolimus, majori nos lætitiâ debet asserere, hoc est, quod exemplum est peculiaris manifestationis, quam efficit Deus Christianis omnibus, qui in ignorantia ac peccati tenebris sepulti sunt, efficiens, ut illi elucescat stella gratiæ, quæ

illos illuminet, & revocet de errore, & mox in viam salutis adducat. Hoc Fideles est argumentum, quod ex plurimorum multitudine, quam hæc festivitas nobis suppediat, elegi. Hoc profecto vulgarissimum est, verum etiam aptissimum, atque utilissimum huic Mytherio. Neque minus naturalis est ejus partitio, quia ex ipsis Evangelii Verbis desumpta est. *Vidimus stellam eam in Oriente, & venimus adorare eam.* (Matth. 2.) 1. Vidimus stellam, & gratiæ lumen recepimus; hæc est vocatio peccatorum, quos Deus accersit per stellam hanc, & quæ in his omnibus circumstantiis multam rationem habet ad Regum istorum vocationem; *Et venimus adorare eam.* 2. Hæc fidelis est & mutua confessio a peccatoribus afferenda. Quæ duæ erunt sermonis huius partes.

Pars Prima. In fecerit, & particulari hæc manifestatio, quæ fit per gratiam, quæ idcirco vocatur sydus, quod nos in viam salutis adducit, tria animadvertere possumus ratione stellæ, quæ Regibus Magis apparuit. 1. Hæc illos convenit in Oriente, in regione longissime distita, ut doceret illos nativitatei novi Regis, quem expectabant Judæi. Novi huius syderis lumen re adhuc integra oculos Regum horum percussit infuso fulgore, simulque illos intrinsecus illuminavit, eisque mentem immisit iter suscipiendi, ut ad natum Regem adorandum sese conferrent. Hæc prima est operatio gratiæ in peccatore; illum

In loco hinc illi, & fupellatili vili Regum, & Dominus Do-

magnum invenitur, cognoscitur, adoratur. Gregorius Nyffe-

nus orat. de sancta Christi nativitate.

Didi spectentibus intellectum, qui præstitit signum, & quod

facti intelligi, fecit. Inquiri. S. Leo serm. 1. de Epiphania.

Magi adorant in carne Verbum, in infantia spiritum, in in-

firmate virtutum, in hominis vultu Dominum Majestatis.

Idem serm. 2. de Epiph.

Jam tunc Call. emortuæque gloriæ Dei, & in omnem ser-

vam totum vultus exivit. Idem ibidem.

Agostinus in Magis adorantibus Christi, vocalis nostræ si-

delæ primitias. Idem ibidem.

Vultus, quam Judæorum obsecratio non recipit, omnibus natu-

ralibus lumen suum innoxit. Idem ibidem.

Quem Magi infantem venerat, suæ incunabulis, nos omnipot-

entem adoramus in Callis. Idem ibidem.

Ad omnium hominum spectat salutem, quod infantia mediato-

ris Dei, & hominum, jam tunc universæ declaratur Mundo,

cum adhuc exisus dederetur oppidulo. Idem serm. 1. de eod-

dem festo.

Lex ab omnibus vultu agnosci, qui dignatus est omnibus nas-

ci. Idem ibidem.

Qui Magos adduxit, ipse & instruxit, & qui per stellam so-

lis, admonit, ipse in recubitu cordis educit. S. Bernardus ser-

mon. 1. de Epiph.

Vultus, quam oculata sit fides, in simbolo videt Deum,

Idem.

Vide quam certa fides, & nihil hesitanti, Magorum: non qua-

ritur verum natum, sed, interrogans suæ hestratione, ubi natum

se. Idem.

Non illi utique Magis fœderat, non parvis offenduntur,

non scandalizantur latenti infantia: precipites adorant

re Regem, adorant, ut Deum. Idem serm. 2. de Epi-

phania.

Ex consideratione Regis futuri non timebat Magi Regem præ-

sumum. Chrysolomus in cap. 2. Mathæi.

Prælocutus est Spiritus Sanctus, quod postea prædicavit Apostolus,

Autem ut se sapiens. S. Bernardus.

PARAGRAPHUS V.

Quidquid ex Theologia penit ad hoc Argumentum valeat,

deprimi.

Epiphania, que vox apparitionem, vel manifestationem

significat Domini in Mundo, semper habita fuit tan-

quam una ex præcipuis Ecclesiæ sollicitudinibus, seu propter

alia Mytheria, que complectitur, seu quod semper habi-

ta fuit, tamquam in ætate, ut ita dicam, Vocationis Gen-

itum ad fidem. Et ad consilium in eodem momento, quo

Angeli annunciabant Patribus Salvatoris Mundi Nativ-

dos, & justificandos detrimendum passâ fuisse merita-

rum suorum; quod enim meritum est credere, quod videri-

re, & id, de quo sensibus omnino persuasum est? Nihil-

ominus Sanctus hic Doctor adjicit, Nativitas Filii Dei

manifestanda fuit, si minus omnibus, aliquibus saltem,

quorum opera ad aliorum cognitionem pervenire posset:

seu quod si omnibus fuisset abscondita, nemini profuisset,

ideoque inutilis existisset, seu quod divina sapientia ordo

postulat, ut Dei dona non aque omnibus distribuantur,

sed immediate aliquibus communicentur, ut per illos, tam-

quam organa, communicentur ceteris.

Et doctrina S. Thomæ hoc in argumento consequitur,

JESUM CHRISTUM non debuisset perse suam manifesta-

re Nativitatem, quia cum esset infans similis reliquis in

exteriori specie, declarare non debuit, quis esset, & cur

in mundum venisset, quia infantes alii hoc minime faciunt,

& facere nequeunt. Ad hæc sicuti in semet offendet Nati-

Non de-
beret Salva-
re per se
manifestare
suam Nati-
vitatem ma-
nifestavit
illa per an-
gelos Patro-
rum, & per
stellam Ma-
gis.

Cum quæ-
ritur Deum
Magorum
exemplum
Deus docet
nobis præ-
bet a quo
eius deducit
magis.

Voluit Deus
in vocatio-
nem Magorum
docere nobis
exemplum
vocationis
nostræ ad fi-
dem & Re-
ligionem
Christianam.

De Magi
illis ita
gratia
lumen sequi
debemus, &
eorum con-
silia qui no-
bis præsent.

Deus in eod-
em homi-
nem voca-
tionem, sive
ad fidem, si-
ve ad grati-
am, sive ad
magis quod est
Magis est.

Noluit at-
tentos præ-
bere deho-
mibus in qua
gratia po-
tuit a no-
bis, que
modum
Magi at-
tentos
si fuerant
si fuerant
si fuerant.

Adoratio
Deo debita
secundum
Regem Ma-
gorum ca-
pitulum.

Indulgenti-
am qua Deus
est Magis ut
est vocatus
illos per
novi sydag
que nobis
quæque tem-
per agit.

& professioni: his utitur quæ reperit in nobis, ut nos tra-

har ad se, & veluti amantissimus Pater, qui filiorum suorum

inferniorem partem cognoscit, nullum non lapidem mo-

vet, ut nos convertat, & salvos efficiat.

Non solum ex Magorum exemplo didicimus modum, quo

Deus nos ad cultum evocat suum; sed illi nos etiam docet,

quomodo respondere debeamus vocationi caelesti, ce-

teriter, & sine mora, strenue, omnes perfringendo obices,

qui consilio nostro adversantur, & potentissimum quo pacto

nosmet devovere debemus illi, qui tanta nobiscum utitur

misericordia. Ita Magi grato recolentes animo insigne il-

lud beneficium, quo fuerant affecti, testati sunt magnam

solicitudinem invensendi Regem novum, qui sese illis co-

gnoscendum tradiderat via adeo infueta; superaverunt om-

nes difficultates, & cogitationes, quo illos deterrere pote-

rant ab incepto, ac tandem procuraverunt ad pedes ejus,

& muneribus suis ostenderunt, se omnino & bona, & per-

sonas suas illius servitio, & gloria consecrare.

Ex quo Magi iter ingressi sunt, viderunt stellam præcun-

tem, tamquam ducent iter subsequentibus indigentem.

Exemplum ex quo intelligimus, si fide pura, & sincera quæ-

siverimus Deum in uno illo fidentes, ipsum nobis daturum du-

cem fidem, qui nos tunc deducat. Dux hic erit Spiritus

ejus, qui cum gratia vocationis nostræ, tamquam cum lu-

mine stelle deducet nos in omnes vias nostras, non secus

ac olim ducet Israelitas in deserto, interdui quidem

per nubem columannam, quo illos ab ignitis solis radiis pro-

tegebat; noctu vero per columannam ignis, quo illumina-

bantur, ut quovis tempore iter agere possent citra metum

deerrandi.

Cum Sancti Reges isti post aliquot itineris dies perveni-

ssent prope Jerusalem, repente evanuit stella & omnino

oculos eorum secessit; quæ res gravem illis attulit mæro-

rem: sed Deus ita disposuit, ut discerent, cum non habe-

rent amplius in celo ducentem visibilem quem sequerentur,

sibi confugiendum esse ad regulam a Deo in terris con-

stitutam ad homines dirigendos, quæ sane est Doctorum,

Prædilectumque directio, quibus Ecclesiæ gubernaculum cre-

dit. Propterea Magi cælitus edocti animo non despon-

derunt, neque se deceptos esse putarunt, sed e contra si-

bi Jerusalem versus iter insistentium esse consueverunt,

ut aliquod perciperent nuncium illius, quem inquirebant,

ubique a legis Doctoribus didicerunt Messiam in Bethleem

esse nasciturum.

Magi Jerusalem, & de Herodis aula egressi magna af-

fectedi sunt læticia, ubi iterum illis resuscitavit stella, quæ paul-

o ante evanuerat, eisque cursum secuti sunt quin ad le-

viam iter flecterent vel ad finitram; gradum sistebant,

eadem quiescente, & eadem sese movente, iter prosequen-

tes. Illam pro viribus imitari debemus pro norma fe-

quentes fidei lumen, divinos afflatus, lumen nostrorum fu-

teriorum, vel directorum. Hæc sunt lumen, quæ nos il-

lustrant, quæ nos in viam bonam deducunt quin nos aver-

tant; nostra quippe iterat sequi viam, quam hæc stella nobis

indignant, ne viarum errorem decipiamur.

PARAGRAPHUS VI.

Delecta ex Asceticis, precatoribusque Concionatoribus loci

huius Argumenta.

Filius Dei non pro Judæis tantum natus erat, sed pro

Mundo universo; ideoque a primis diebus nativitatibus

suz incipit se Mundo manifestare. Ignorant tenebræ su-

pra terræ faciem effusa incipiunt evanescere; qui sepulti

erant in umbra mortis repente ingenti lumine illustrantur,

& gentes idolorum cultrices ad veri Dei cognitionem accedunt.

Mundi Salvator nondum nisi in Judæa cognoscatur; verum

hodierna die Ethnicis quoque se tradit cognoscendum. Im-

mo ne in Judæa quidem nisi ab aliquot Pastoribus cognitus

erat, sed hæc die ad sua accessit incunabula Sapientes, Prin-

cipes, Reges. Ad annunciantiam Pastoribus nativitatem suam,

mittit Angelum ad illos, & ad eandem Magis annun-

ciandam, jubet novum sydus in Cælo nitescere. Denique

Pastores non venerant oblatus nisi rustica quadam, & ege-

na munuscula; at omnia Mytheria plena sunt in Magorum

donis, omnia magna sunt, & gloriosa: hæc sunt diver-

sa tributa, quæ præbentur illius divinitati, humanitati,

dominationi, quæ propter Ecclesiæ magnum hunc diem pro-

præteritum Salvatoris manifestationem appellat. Pater de vobis in

Asceticis sermonibus de Mytheria Domini nostri.

Magorum fides humilis fuit, & submissa; ad illos per-

suadendos stella fuit satis; nos vero, Domine, rebelles lu-

mini post tot miracula, & rationes, quoties per crimino-

sum audaciam argumentari voluimus de tuis divinis My-

theriis, & iudices fieri adorabilium veritatum tuarum?

Quoties irritus, vel quoties saltem aures præbimus ser-

monibus licentioribus, & præcibus? Magorum fides prom-

pta fuit, & practica. Statim ac stellam viderunt, disce-

ndendi consilium inierunt, eodemque momento inicum con-

silium executi sunt. Sed robore suffundimur coram te,

G. Do.

Hæc dies proprie dicitur manifestatio Filii Dei.

Vere fidei conditiones in Magorum fide caute.